

АНТРОПОНІМИ В ПОЕЗІЇ ЛІНИ КОСТЕНКО В АСПЕКТІ ТЕОРІЇ ФРЕЙМІВ

Антропоніми у поетичних текстах Ліни Костенко аналізуються з позиції когнітивної лінгвістики, в аспекті теорії фреймів. З'ясується, що функціонуючи як фрейми, антропоніми забезпечують інформативно-понятійне наповнення тексту, а також характеризують мову і стиль автора.

Власні назви в тканині художнього тексту стали об'єктом уваги лінгвістів порівнянно недавно – в останні 25-30 років (праці Ю.О. Карпенка, Л.І. Колоколової, В.М. Михайлова, С.Б. Магазаника, Л.Й. Ройзензона тощо). У сучасному мовознавстві вони вивчаються з позиції когнітивної лінгвістики, в аспекті теорії фреймів (праці Ч.Філмора, М. Мінського, В. Кінча, Т.А. ван Дейка та інш.), адже власні назви - це згорнуті національно-культурні тексти, це універсалиї культури [1: 23; 2]. Визнаючи кумулятивну роль слова, його сверідну “пам’ять” [3: 104-106], слід зазначити, що для власних назв така роль ще більш характерна, ніж для загальних. Власні назви як мовні одиниці зі своїми значеннєвими особливостями (безпосередній зв’язок з одиничним денотатом, котрий здебільшого становить невід’ємну одиницю певного культурного континууму), можливо, є більш яскравими знаками культури, ніж будь-які інші лексичні елементи.

Об’єктом нашого дослідження обрано поетичну творчість Ліни Костенко. Ми зосередилися на антропонімах, які у її творах презентують різні національні культури у рамках української культури ХХ століття. У цьому зв’язку слушна думка А.Ф. Лосєва про те, що будь-яке знання і будь-яка наука є перш за все знаннями і наукою не тільки в словах, а й про слова [4: 101]. Методом суцільної вибірки нами було проаналізовано майже 500 творів, в яких знайдено близько 900 власних назв. Виявлено, що антропоніми становлять більш ніж половину всіх власних назв (485). Вони розподілені нами на 3 групи: 1) імена історичних осіб (225); 2) імена героїв творів мистецтва (134); 3) міфони́ми (126).

До першої групи нами віднесені імена діячів мистецтва. Серед них найбільше письменників (85), і це зрозуміло, адже сама Ліна Костенко належить до них. Вона отримала ґрунтовну теоретичну підготовку під час навчання у Москві (1952-1956 рр.), була особисто знайома з багатьма письменниками [5]. Найближчими для поетеси є українські письменники (11 антропонімів), низку яких починають поет давніх скіфів Біон /Бористеніт/ і літописець Київської Русі Нестор. Світова література представлена іменами давньогрецьких та римських (6), російських (8), французьких (7), англійських (3) письменників. Ще 12 літератур світу презентуються одним антропонімом / австрійська, американська, вірменська, естонська, єврейська, індійська, італійська, норвезька, польська, турецька, циганська, чілійська/. Меншою кількістю представлені імена художників (22), композиторів (9), виконавців музичних творів (4), артистів (2), майстрів музичних інструментів (1).

До цієї ж групи антропонімів віднесені імена історичних осіб. Це державні, політичні та релігійні діячі, народні ватажки та герої (81). Серед них імена скіфських царів, державних діячів Європи різних часів, Єгипту, Близького Сходу та Азії, розгортається ціла галерея гетьманів України: Богдан (Зіновій) Хмельницький, Іван Виговський, Дем’ян Многогрішний (Демко), Яків Остряниця (Яків Острянин), Павло Павлюк (Бут), Іван Сулима, Василь Томенко, Кирило Розумовський. Природно, що з-поміж народних ватажків і героїв чимало імен борців за свободу українського народу, національних героїв: князь Вишнівецький Байда, Олекса Довбуш, Северин Наливайко, Нечай, Богун, Морозенко, Лесько Черкес. Двадцять п’ять антропонімів презентують учених. Це філософи (Анахарс, Геракліт, Діоген, Платон, Вольтер), історики (Геродот, Гекатей, Плутарх, Страбон, Микола Карамзін, Василь Полетика), астрономи (Галілео Галілей, Джордано Бруно, Микола Коперник, Клавдій Птоломей), медики (Агапіт, Андрес Везалій, Гіппократ), математики (Карл Фрідріх Гаус, Гіпатія з Олександрії), фізики (Марія Склодовська-Кюрі, Еванжеліста Торрічеллі), педагоги (Песталоцці, Корчак), мовознавці (Шафарик). Окремо виділені сучасники історичних осіб, їх знайомі, родичі (20). Незначною кількістю представлені негідники в історії (6), меценати (3), дослідники-першопрохідці (3), спортсмени (2).

Як свідчить вибірка, історія часто присутня у поезії Ліни Костенко. За її влучним вислівом: “Душа тисячоліть шукає себе в слові”. З-поміж минулих часів Ліну Костенко чи не найбільше ваблять до себе епоха давньої Русі, життя скіфів та слов’янських племен. Поетесу надихають на творчість трагічні моменти у долях народів і окремих людей, починаючи з античних часів: прикутий Прометей, натовпом розтерзана Гіпатія, розп’ятий Ісус, спалені Джордано Бруно, Ян Гус, Жанна д’Арк, Джираламо Савонарола, замордовані Северин Наливайко, князь Полоцький, князь Василько, боярина Морозова, приречені на тюрми і заслання Тарас Шевченко, Пантелеймон Куліш, Лесь Курбас, гнані протопоп Аввакум та циганська поетеса Папуша, відлучений від церкви Лев Толстой, доведені до самогубства Інгебор Бахман, Марина Цветаєва, Володимир Маяковський, застрелені на дуелі Пушкін і Лермонтов, вбитий на барикадах Ярослав Домбровський. Такі особистості в петичному світі Ліни Костенко зумовлюють мотив морального стоїцизму, а самі антропоніми несуть інформацію про певну історичну особу, набувають властивостей фрейму. Через постаті окремих людей поетеса розказує про долю народів, “осягає великі історичні простори” [5;45]. Антропоніми, що називають історичних осіб, утворюють своєрідний збірник з людинознавства, що, на думку вчених, “справляє враження бентежної стихії” [6]. Антропоніми створюють для читача можливість спілкуватися з досвідом людства, творцями культури, осмислювати історію.

Спостереження над антропонімами показують, що Ліна Костенко використовувала їх як підтвердження у своїй поетичній розповіді про світ. Наприклад, розказуючи про скіфів, поетеса посилається на істориків і письменників стародавнього світу:

“...хто, що й коли казав про цей народ-
Плутарх, Страбон і Гікатей з Мілету,
Але найбільше, звісно, Геродот”
(“Скіфська Одиссея”)

Нерідко Костенко сама подає історичні довідки, які забезпечують входження антропоніму як мікротексту в контекст твору, наприклад: “Це преподобний лікар Агапіт, що ізцілив самого Мономаха”(“Маруся Чурай”), “Папуша – значить лялька” (“Циганська муза”).

Рідше Ліна Костенко дає історичні довідки поза текстом. Наприклад, у примітці до вірша “Лідія Койдула на чужині” міститься інформація про естонську поетесу XIX століття: “Койдула – у перекладі: вранішня зірка”.

Уживані антропоніми дозволяють Ліні Костенко у максимально ошадливому просторі поетичного тексту розгорнути значний об’єм інформації, тобто антропоніми функціонують як фрейми. Наприклад, у рядку “Сидить на бочці скіфський Діоген” (Скіфська Одиссея) антропонім Діоген – це фрейм, що несе інформацію про давньогрецького філософа, який, за переказами, жив у діжці і пропагував аскетичний спосіб життя. У тексті цей фрейм покликаний розповісти про просте і водночас мудре життя скіфів, наших предків. Антропонім Полетика із вірша “Віяло мадам Полетики” інформує про відомого збирача історичних документів про Україну і забезпечує розуміння докору наступного рядка, що адресований дружині Полетики, пустій придворній інтриганці. Антропонім Птоломей – це фрейм про давньогрецького астронома, який відстоював антинаукову геоцентричну картину світу, і завдяки йому зрозумілі наступні рядки: “Напівнездари чи напівталанти, в комічний вік – дрімучий Птоломей” (Усі вже звикли: геніїв немає). Розкриваючи сутність педагогічного таланту героя твору “Фото у далекий вирій” юнака Миколи, поетеса використовує у ролі фреймів імена відомих педагогів (“А може, він був Корчак, Песталоцці?”), показуючи складність життя, уживає як фрейм ім’я математика Гауса. Один з графіків математичної функції, який був ним побудований, нагадував капелюха: крива піднімалась і опускалась, так само, як і у житті невдачі і успіхи чергуються (“Життя іде по Гаусівській шляпі”). Як фрейм у тексті вірша “Старий годинникар” функціонує антропонім Каліостро, який увійшов в історію як маг, чаклун, містифікатор і шахрай. Робота старого годинникаря нагадувала дітям, героям вірша, дійство чаклуна. Розказуючи про свою важку щоденну працю, поетеса використовує як фрейм антропонім Сізіф: “Мої важкі, мої щоденні брили старий Сізіф тим часом постеріг”.

Аналіз переконує, що вибір антропонімів у віршах Ліни Костенко не випадковий. Серед інших причин, які важко точно назвати, коли йдеться про творчість, на нашу думку, є те, що антропоніми несуть інформацію, що розгортається у макротексті художнього твору, і їх використання створює асоціативні зв’язки, що розширюють простір поезії, допомагають письменниці повніше висловити себе та установити зв’язок з читачем, тобто, ці антропоніми беруть активну участь у творенні дискурсу, який вчені називають “комунікативною подією” [7].

Другу групу антропонімів складають імена героїв творів, серед яких герої світової літератури, у тому числі творів самої Ліни Костенко (88), герої фольклору народів світу (23), герої полотен живопису (3). Цілоком природно, що найбільше антропонімів із творів самої поетеси (35). Це чоловічі та жіночі імена, прізвиська, що уживаються носіями української мови. Деякі імена представлені варіантами: Ганна, Анна, Ганнуся, Анниця, Ганька, Гандзя; Галя, Галька, Гальшка. У текстах Л. Костенко імена здебільшого мають форму неофіційного варіанта, наприклад, Володька (варіант від Володимир), Івга (від Євгенія), Катруся (від Катерина), Ксенька (від Ксенія), Лесько (від Лесь, Олесь, Олександр), Палагна (від Палагія), Лікера (від Глікерія), Фесько (від Феодосій), Таця (від Таїсія). Іноді український варіант імені ужито поряд з іншомовним, при цьому варіанти диференціюються за національною ознакою: “Не той Пилип, що з конопель, а той Філіпп, що з Македонії” (“Скіфська Одиссея”).

Серед героїв поетичних творів Ліни Костенко зустрічаються українські прізвиська: Вишняк, Галерник, Карпенко, Трухан, Томиленко, Наливайко тощо. У текстах чимало прізвиськ у поєднанні з іменами: Маруся Чурай, Яків Остриця, Іван Іскра, Мартин Пушкар, Григорій Бобренко, Процик Кулевара, Семен Ковпачик, Ромашко Струк, Таця Кисломедка тощо. За українською традицією цілі родини представлені родовим прізвиськом, наприклад: “Ідуть Бобренки, Гуки, Шибилести”. Окремо нами виділено прізвиська українських жінок: Вишнячка, Вишняківна, Чураїха, Чураївна, Бобренчиха, Демидиха, Ящиха. Нами відмічено один випадок використання жіночого імені у неповній формі для називання тварини. Вірш “Зонька” розповідає про верблюда (Зонька – від Зофія, Софія).

На прикладах власних імен героїв поетичних творів Л. Костенко можливо простежити розвиток українського антропонімікону: від імені, імені та прізвища до імені і прізвища, а далі до сучасного стану: - ім’я, по батькові, прізвище. В епоху язичництва у слов’ян людина мала лише ім’я. У творах Л. Костенко зустрічаємо імена древлянського князя Мала, княгині Ольги, князя Ігоря, літописця Нестора тощо. Така традиція була поширена в усіх народів. Видатних діячів єгипетської чи давньогрецької історії світ знає лише на ім’я: Рамзес, Тутанхамон, Сократ [8:137]. Проте вже у давнину нерідко виникала потреба уточнити ім’я. Тоді до нього додавали назву місцевості, де людина народилася. Згадаймо: Ісус із Назарету, у Костенко знаходимо “Текатей з Мілету”. Така ж природа псевдоніму видатної поетеси Лесі Українки.

Засобом вирізнення імені могли бути і деякі фізичні особливості людини, на підставі яких вона отримувала прізвище, наприклад, у творах Костенко: Горбань, Черняк, Гук. Пізніше, вже після прийняття християнства слов’янами, засобом вирізнення імені людини було ремесло [8:165]. Саме цей стан розвитку українських антро-

понімів засвідчується іменами і прізвищами багатьох героїв творів Костенко: Антон Ключенко, Процик Кулеvara, Попович Женя, Тарас Шевченко, Таця Кисломедка, Мартин Пушкар.

У творах Костенко є приклади, що показують шлях формування офіційної форми імені, наприклад: “Козак Бобренко, на ім’я Григорій”, “Підвівся Іскра, полковий обозний, син Острияниці Якова, Іван”. Імена та по батькові оформились в українській мові пізніше. У текстах Ліни Костенко є лише один приклад імені, по батькові та прізвища: “лежить Іван Максимович Сошенко, і всі на світі плачуть не за ним” (Пам’ятник І.М. Сошенку). Така форма імені характерна для офіційного мовлення, в поезії вона використовується рідко.

Для української мови досить характерним було утворення прізвищ від апелювативів, що називали, зокрема, предмети матеріальної культури: Куліш, Скворода тощо. За цією традицією дає прізвища своїм героям і Ліна Костенко: Ковпачик, Іскра, Пика, Вишняк. Серед антропонімів зустрічаються такі, що утворилися від інших імен, наприклад, Карпенко (від Карпо), Федькович (від Федько). Ліна Костенко дотримується української традиції називати жінок за іменами або прізвищами їхніх чоловіків чи батьків: Малуша (дочка древлянського князя Мала), Рогніда (дочка полоцького князя Роговолода), Вишнячка, Чураїха, Демиха, Ящикх (дружини Вишняка, Чурая, Демида, Яська), Вишняківна, Чураївна (дочки Вишняка, Чурая).

Іншомовних імен у текстах Ліни Костенко небагато, наприклад: іспанське Карменсіта, італійські Марієлла, Доміано, Доменік, індіанські Вовчий Плащ, Зуб Мустанга, Перо Орлине, По-Лицо-Дош, російські Дашенька, Наташечка. У романі “Маруся Чурай” Ліна Костенко використовує декілька польських або стилізованих під польські прізвищ: Туранський, Себастьянський, Дзісь. Серед запозичених власних імен біблізми Іоан, Ірод, Предтеча, Іов, Ісав, Адам, Давид, Єва, Іуда, Мойсей, Ной тощо.

На думку вчених [9:196], у сучасній українській мові антропоніми з Біблії зазнають змін, наприклад, деантропонімізації. Високий ступінь апелювативації без деривації відзначається у власних іменах Голяф (людина незвично великої сили), Ірод (жорстока людина), Іуда (продажна, нешира людина). Значно рідше антропоніми зовсім втрачають зв’язок з Біблією. Наприклад, слово “хам” не сприймається як син Ноя у рядках “І не надійся, все це не минеться, допоки хам не схаменеться” (Коротко – як діагноз).

У поетичних рядках Ліни Костенко згадується сімнадцять героїв всесвітньо відомих творів художньої літератури (Ассоль, Беатріче, Дон-Кіхот, Дюймовочка, Мефістофель, Сольвейг та інші). Двадцятьма трьома антропонімами представлений фольклор народів світу. Серед них імена героїв українського фольклору: Маруся Богуславка, Івасик – Телесик, Вернигора, Змій Триглавий, Либідь тощо. Три антропоніми одночасно належать українському та російському фольклору: Берендей, цар Горох, Кошій Безсмертний. Російський фольклор представлений іменами Яги, Колобка, Микули; арабський – Алладіна, Сезама, Шахерезади; німецький – Лорелай, королевича Марка; французький – Роланда; польський – Смока. У текстах Костенко виявлено 3 антропоніми, що називають героїв живопису. Це – Джоконда Леонардо да Вінчі, Мадонна з картини Рафаеля Санті “Мадонна Конестабиле”, Леда-Либідь – образ творів іспанського художника С. Далі. Серед героїв музичних творів, героїня одноіменної опери Бізе Кармен, Варязький та Індійський гості з опери М.А. Римського-Корсакова “Садко”. Звернення Ліни Костенко до світової літератури, до фольклору народів світу, до інших видів мистецтва свідчить про освоєння нею простору світової культури, своєрідне поєднання її з українською культурою. Творчість Ліни Костенко – це поетичний міст між різними культурами, різними народами, що веде до загальнолюдської духовності.

Третю групу антропонімів утворюють міфоніми. Це імена з грецької та римської міфології (56), з Біблії (25), імена богів у слов’ян-язичників (18), імена християнського бога (10) та святих і апостолів у християн (18), богів інших релігій (2). Аналіз показує, що Ліна Костенко намагалася наблизити античну культуру до культури свого народу. Вона переносить героїв давньогрецьких міфів на рідну землю: в українські степи, ліси, гори. У текстах цьому сприяє їх уживання поряд з українською розмовною лексикою. Наприклад: “Кричить верба, як жрець Лаокоон”; “У кожен яр шугнуло по Сибілі”; “А третя Мойра ножиці мантачить”; “Феміда перекліпає”.

Ліна Костенко створює поезію, яка може служити сверідним підручником історії слов’янських племен, що жили на території краю. Її поетична творчість насичена образами, частина з яких має дохристиянське походження, розказує про духовність слов’ян у період паганства (Арес, Берегиня, Дажбог, Дана, Купава, Ладо, Пан, Перун, Семирило, Стрибог, Табіті тощо). Творчість Ліни Костенко виступає своєрідним мостом між слов’янською і класичною міфологією: “У німфи Ехо є сестра Луна”; “Посутеніло між Дніпром і Доном, Перун переморгнувся з Посейдоном”.

Як різновид міфонімів класифікуються імена християнського Бога, святих і апостолів. Християнський Бог у Костенко має назви: Бог, Божий Син, Господь, Єзус (у католиків), Ісус, Ісус Христос, Месія, Спаситель, Учитель, Христос. Серед католицьких і православних святих і апостолів: Антоній, Вігт, Марко Пекельний, Марко Стоїчний, Нестор Некнижний, Павло, Симеон Столпник, Тереза, Хома тощо. Та чи не більшими святими письменниця вважає народних ватажків і героїв. Страждання за правду, за рідний край, за народ – ось мірило подвижницького подвигу у Ліни Костенко: “А що сильніше підпирало твердь – молитва преподобного Антонія чи Наливайка мученицька смерть?”

Біблійні образи у творчості Ліни Костенко трансформують християнську культуру в культуру українського народу, що прийняв християнство. Антропоніми з Біблії – це фрейми, що допомагають Л.Костенко відкрити історію людства, осмислити сьогодення України: “Мойсей народ виводив із пустелі. Де той Мойсей, що виведе з боліт?”.

Антропоніми у текстах Костенко становлять собою значущі національно-культурні компоненти і водночас виконують художньо-оцінювальну функцію. Емоційно-експресивні варіанти імені персонажа є своєрідним засобом компресії, що дозволяє передати внутрішнє через зовнішнє, психологічний стан через форму імені. На-

приклад, імена Анниця, Ганнуся, Марієчка, Маруся, Наталочка, Наташечка несуть зменшувально-пестливий відтінок, вони часто використовуються як засіб, що виразно передає позитивне ставлення автора до героя: “Знайшлась у вас Марієчка”...; “Лиш не заплаче свої карі очі та Марусенька, як було колись”. Імена Ганька, Галька, Грицько мають відтінок деякої знижованості і відповідно дають оцінку носієві імені. Варіант Гальшка містить певну інформацію про польськомовну природу імені.

Неабиякого ефекту поетеса досягає тоді, коли в межах одного вірша “Любов Потьомкіна” використовує повну, офіційну форму імені “Скатерина” та розмовну або стилістично знижовану “Катька”, що підкреслює авторську оцінку російської цариці, передає високий ступінь зневаги: “Як любив він ту Скатерину”; “ти пиши їм, Катько, ти не бійся...”.

Іншомовні антропоніми у ролі фреймів не тільки підкреслюють національність персони, але й виконують певну стилістичну роль. У романі “Маруся Чурай” Костенко відверто глузує над польським панством, створюючи авторські неологізми – прізвища представників шляхти від слів “бидло”, “коза”, поєднуючи польське ім’я Тадеуш з прізвищем Пика, польське прізвище Яблоновський з іменем Рох:

“Які шляхетні прізвища тут панські! –
Бидловські, Козобродські, Себастьянські.
Яка в них гідність чується велика! –
Рох Яблоновський і Тадеуш Пика”.

Штучно створюючи прізвище Птимчено-Заглобська, письменниця висміює українців, що добровільно ополечувались, зрікалися свого народу, своєї мови.

Нерідко антропоніми дозволяють поетесі посилити вплив на читача. Рядок “Об цілий світ спіткнулася розлука і йде на нас страшна, як Тамерлан” створює образ вселюдського лиха, адже ім’я Тамерлана для слов’ян було синонімом руйнування, знищення, розорення. Посиленню образності тексту, його лаконічності, утворенню асоціативних зв’язків сприяють антропоніми, що стали крилатими словами: “Усі володарі – Прокрусти”; “Усі держави з поглядом Горгон”; “Як важко бути Антеєм на асфальті!”. Повні образності рядки “Душа стоїть у пам’яті як в повені, і тільки світить бакени Харон” набувають сили саме завдяки фрейму Харон. Він перевозить у човні душі померлих, нагадує про швидкоминучість життя: чим більша пам’ять (вона вже як повинь заливає все навкруги), тим ближче Харон (він світить бакени, його вже видно).

Іноді поетеса, використовуючи антропонім, посилює його фрейм. Наприклад, Янус у римлян був богом початку і кінця, тому мав два обличчя. Пізніше у культурах багатьох народів він став символом нещирості, дволиконості. Костенко наділяє його десятьма обличчями: “Мабуть, і справді, ми народ великий. У нас і Янус вже десятиликий”. Часто Ліна Костенко посилює вплив антропоніму, використовуючи таку будову вірша, коли власна назва завершує рядок, утворює риму і тим самим не тільки “тримає поетичну форму”, але й привертає увагу читача. Наприклад: “У двох півкулях головного мозку є що робити Ієроніму Босху”, “Там жив Ярема, син Раїни, страшний руйнатор України”. Дуже часто Ліна Костенко привертає увагу читача несподіваною схожістю слів, примушує по-новому подивитися на слово. “Жінки родили, як Родени”...; “Не будь рабом і смійся, як Рабле”; “В Дніпрі купається Купава”; “Все їм дала богиня їхня Дана”; “Скелі голі, як Голяфи”.

Отже, антропоніми у творах Костенко – це результат ретельного авторського добору. Створюючи своєрідні мікротексти, вони допомагають локалізувати зображуване у просторі та часі, надати йому національного забарвлення, тобто функціонують як фрейми. Темоутворююча функція антропонімів забезпечує інформативно-понятійне наповнення тексту. Як активні елементи культурного семіозису, антропоніми дають цінний матеріал про культуру українського народу, вплітають її у всесвітню культуру, об’єднують різні етносоціальні спільноти. Крім того, антропоніми у поетичних творах Костенко виконують певну стилістичну та художню функції, характеризують мову і стиль автора, стають засобом вираження авторської модальності.

Матеріал надійшов до редакції 2.11.2000 р.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Язык и культура. Вторая Международная конференция. Тезисы. Ч.II. –К., 1993.
2. Верещагин Е.М., Костомаров В.Г. Язык и культура: Лингвострановедение в преподавании русского языка как иностранного. –3-е изд. – М.: Русский язык. 1982.-269 с.
3. Телия В.Н. Коннотативный аспект семантики номинативных единиц. – М.: Наука, 1986.
4. Лосев А.Ф. Философия имени. – М.: изд-во Моск. университета, 1990.- 269 с.
5. Панченко Володимир. Поезія Ліни Костенко. – Кіровоград, 1997.- 48 с.
6. Володимир Базилевський. Поезія як мислення //Українське слово. Кн.3. –К., Рось, 1994. – С. 182-197.
7. Тюпа В.И. Бахтинская модель эстетического дискурса // Язык и культура. Вторая Международная конференция. Доклады. – К., 1993.
8. Коваль А.П. Життя і пригоди імен. –К.: Вища школа, 1988.- 239 с.
9. Східнослов’янські мови в їх історичному розвитку: Збірник наукових праць, присвячених пам’яті професора С.П. Самійленка. Ч.I. – Запоріжжя, ЗДУ, 1996.

Н.К. Месяц. Антропонимы в поэзии Лины Костенко в аспекте теории фреймов.

Антропонимы в поэтических текстах Лины Костенко анализируются с позиции когнитивной лингвистики, в аспекте теории фреймов. Выясняется, что, функционируя как фреймы, антропонимы обеспечивают информативно-понятийное наполнение текста, а также характеризуют язык и стиль автора.

Misyats N.K. Anthroponyms in Lina Kostenko's poetry in the aspect of frames theory.

Anthroponyms in the poetical texts by Lina Kostenko are analysed from the position of cognitive linguistics in the aspect of frames theory. It appears that anthroponyms provide the informative-conceptual filling of the text. Besides, they characterize the language and the author's style.